

Φίλτατε Ἀσμοδαίτε,

Ἡ φυσιολογικές σας σπουδές χειρῶν καὶ ποδῶν μᾶς ἐδιασκεδάσανε ὄχι μόνον, ἀλλὰ καὶ μᾶς ἐφωτίσανε σὲ πολλὰ πράγματα, εἰς τὰ ὁποῖα ποτὲ πρωτύτερα δὲν εἶχε προσέξουμε. Κατὰ τοῦτο, ἐπροοδέψαμε ἄλλ' ἢ πρόοδος φέρνει στὴν πρόοδο· καὶ ὡς κ' ἐμεῖς ἀπὸ μέρους μας ἐξανοίξαμε πῶς οὔτε χέρια, οὔτε πόδια ἔμπορουν ποτὲ νὰ πωθοῦν ἐντελῆ, ἀν δὲν θεωρηθοῦν ἐνταμῶς, τὰ μὲν, μὲ χειρόχτια, τὰ δὲ μὲ ὑποδήματα. Εἶναι διὰ τοῦτο ποῦ ἐβαλθήκαμε κ' ἐμεῖς νὰ κάμουμε φυσιολογικές μεγάλες σπουδές ἀπάνου στὰ ὑποδήματα· καὶ ἴσως νὰ περιορίσωμε τὲς φυσιολογικο-πολιτικο-ἠθικές μας ἐρευνες εἰς τὰ ποδήματα μόνον· ἐπειδὴ ἡ σπουδὴ τῶν χειροχτιῶν ἤθελ' εἶναι ἴσως ἄσκοπη εἰς ἐμᾶς τοὺς ἐπαρχιώτας, ὁποῦ δὲ φοροῦμε χειρόχτια πάρε κάθε ποῦ μᾶς καλέσουνε σὲ γάμο κανενὸς πλούσιου· καὶ κάθε ποῦ ἐρχομάσθε εἰς τὴν πρωτεύουσα.

Εἶδαμε λοιπὸν εἰς τὸν τόπο μας δύο λογίων ὑποδήματα ἐξαισία (παρალείπομεν τὰ μὴ-ἐξαισία). 1^{ον} τὰ διακρινόμενα διὰ τὸ ὑπερβολικὸν ὕψος τοῦ τακουνοῦ τους, μυτερὸ ἀπίθωμα, καὶ λεπτότητα. 2^{ον} τὰ διακρινόμενα διὰ τὴν χαμηλότητα τοῦ τακουνοῦ, πλάτο, μᾶκρο, καὶ ἔχταση. Τὰ πρῶτα τὰ φοροῦν ἡ κοπέλες τοῦ συρμοῦ, ἡ ὁποῖες, ἐν ὄλῃ καλῇ πίστει, νομίζουσι πῶς τὰ τακούνια ἐκεῖνα εἶναι ὁμορφα· καὶ κινδυνεύουσι νὰ στραγγουλήσουν τὰ πόδια τους, γιὰ νὰ λάβουν τὴν εὐχαρίστηση νὰ δειχθοῦν ἀνόητες. — Τὰ δεύτερα, οἱ ἔτσι λεγόμενοι τακουνάδες· ἄνθρωποι ποῦ πάνε στὸ ἐσπερινόντους κάθε σαββάτο, δὲν λείπουν ποτὲ ἀπὸ τῆ λειτουργιάτους τὴν Κυριακῇ, φιλοῦν τὲς πόρτες τῶν ἐκκλησιῶν καὶ . . . ὑποθέτουμε . . . πῶς καὶ ἡ ἠθικὴ τους θὰ ᾔναι ἀνάλογη.

Τὰ τακούνια, Κύριέ μου, εἶναι καθὼς βλέπετε, τὸ στήριγμα τῆς ζωῆς, ἐπειδὴ εἶναι τὸ στήριγμα τοῦ σώματος. Καὶ σὲ πολλές περιστάσεις χρησιμεύουν ὡς σκαλοπάτι γιὰ νὰ σώνωμε τόσα πράγματα. — Ἄν ἡ ἄλλουποῦ ἤθελ' ἔχη τακούνια ὅσῃν τὰ σημερινὰ τοῦτα τῶν κοπελῶν μας, δὲν ἤθελε πεῖ πῶς τὸ σταυρὸν ἦτον ἄγουρο. — Ἄν ποτε εἶναι νὰ μὴν τὸ πιστέψης, Ἀσμοδαίτε φίλτατε, ἀλλ' ὅμως εἶναι ἀληθέστατον ὅτι, ὡς καὶ τώρα, κάποιες κοπελοῦλες βροθημένες ἀπὸ τὰ τακούνια τὰ ψηλά τοῦ συρμοῦ, σώνουσι εὐκολα τὸ γαμπρὸν, χωρὶς ν' ἀκαρτεροῦνε ν' ἀξήνουσι.

Μένει ἀκολούθως ἀποδεδειγμένον ὅτι, τὸ τακούνι τὸ ψηλὸ εἶναι καὶ πάρα χρειαζούμενον, καὶ πάρα ὠφέλιμον στὲς κοπέλες· σ' ἐκὲς τοῦλάχιστον ὁποῦ ἔχουν λίγα προικιά, ἢ κηρύλες ὁποῦ δὲν ἔχουν διόλου. Ἐπειδὴ ἐκὲς ὁποῦ ἔχουσι τὰ πολλὰ, ἔμπορουν, ὑφονόμενες ἀπάνου σ' ἐδαῦτα, νὰ ψυλῶνουσι τόσο, ὥστε νὰ βάνουσι τοὺς γαμπροὺς ἀπουκάτου τους, καὶ νὰ διαλένε ν' ἀγοράζουσι ὅποιον θέλουσι.

Μὰ ποῦ νὰ πῆ κανεὶς τοὺς χαιρετισμοὺς ὄλους τῶν τακουνοῶν! Δὲν ἤθελε δικήσουνε, ὄχι εἰκοσιτέσσαροι, ἀλλ' οὔτε σαρανταοχτὼ οἰκοιεῖς ἔπαινό τους. Τὰ τακούνια τῶν παπουτσιῶν εἶναι τὸ μέγα στήριγμα καὶ αὐτῶν τῶν ἰδίων τακουνάδων· καὶ μόνον τὰ μεταχειρίζονται διαφορετικὰ

ἀπὸ τὲς κοπέλες. Τοῦ τακουνοῦ τὸ τακούνι εἶναι χαμηλό· ἐπειδὴ ὁ τακουναῖος εἶναι φρόνιμος ἄνθρωπος, καὶ τὸ ψηλὸ καὶ τὸ μυτερὸ τακούνι ἤθελε τὸν ἐκθέτει σὲ ξαναγυρίσματα, εἰς τὰ ὁποῖα φοβᾶται, καὶ μὲ δίκην, τὰ μάτια τοῦ κόσμου. Τὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων, Κύριε Ἀσμοδαίτε, εἶναι φοβερά γιὰ τὸ ἀβάσκαμα! . . . Ὁ δὲ τακουναῖος ποῦ γνωρίζει τὸν κόσμον, κάνει τὰ τακούνια του χαμηλά, γιὰτὶ δὲν ἤθελε νὰ στραβοπατήσῃ καὶ νὰ πέσῃ ἀπὸ τὸ ὕψος ἐκεῖνο εἰς τὸ ὁποῖο τὸν ἀνέβασε τὸ μεγαλόσχημον τοῦ κοντογουνιοῦ του ἀπέναντι τῶν ἀνθρώπων. Ἔτσι, τὸ τακούνι τοῦ τακουνοῦ ἔχει πλάτο, μᾶκρο, καὶ ἔχταση Τὸ τακούνι ἐκεῖνο εἶναι χωράφι ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον ἡ φτέρνα τοῦ τακουνοῦ ἀναπαύεται χωρὶς κίνδυνον.

Εἰς τὸ τακούνι ἐκεῖνο καθένας βλέπει τὸν φιλακόλουθον· τὴν εὐσέβειάν του διὰ τοῖς τοίχους τῆς ἐκκλησίας· τὸ σέβας του διὰ τὰς ἀγίας τεσσαρακοστάς· τὴν συμπάθειάν του διὰ τὰ καμιλαῦκια· εἰς ἓνα λόγον τὸν εὐσεβῆ παπαδάθρωπον. Ἐκεῖνοι ποῦ ἐλάθανε ὑπόθεσες μὲ αὐτόν, τότε λένε ἄδικον· μὰ ποῖος τοὺς πιστεύει;! . . . Ὁ Τακουναῖος πατεῖ καλὰ στὰ τακούνια του, καὶ δὲ φοβᾶται νὰ γύρῃ, ἀλλ' οὐδὲ κἄν νὰ κινδυνέψῃ ἢ ὑπόληψῃ του. Πρὸς δὲ τοῦτοις, ὁ τακουναῖος ἔκαμε πάντα τὸ σταυρὸν τοῦ κάθε ποῦ ἄκουσε τὴν πρώτην καμπανιὰ τῆς ἐνορίας του.

Μὰ, φίλτατε Ἀσμοδαίτε, εἶπα ἴσως παράπολλα, καὶ ἡ ποδιά σου δὲν θὰ ἔμπορῃ νὰν τὰ χωρέσῃ. Τὰ λοιπὰ διὰ τὴν αὔριον.

*
**

ΟΙ ΜΕΛΛΟΝΤΕΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΛΟΓΟΙ ΣΗΜΕΡΙΝΩΝ
ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΚΟΣΜΟΥΝΑΟΥΡΟΣ.	* Ἀχ, Περσῶν! . .
ΒΟΥΓΑΡΗΣ.	* Ὁ Νικολόπουλος ἐδῶ εἶναι;
ΔΕΛΗΓΕΩΡΓΗΣ.	Διελύθη ἡ Βουλῆ;
ΖΑΪΜΗΣ.	* Πουχα . . . ἦσουχα . . .
ΜΕΣΣΗΝΕΖΗΣ.	Πατρίς μου γλυκεῖα . .
ΜΩΡΑΪΤΙΑΝΗΣ.	Χι, χι, χι, χι! . .
ΚΟΡΟΜΗΛΑΣ.	* Ὁ Κουκάκης! ὁ Κουκάκης!
ΡΕΒΕΛΩΤΗΣ.	Φάσματα . . ὀγδοάκοντα δύο . .
ΜΑΡΤΣΟΥΚΟΣ.	Χέρι μὲ χέρι.
ΓΡΙΒΑΣ.	* Στὸν τόπο, καὶ σ' ἐφαγα!
ΤΡΙΓΓΕΤΑΣ.	Τηλεγραφήσατε ὅτι ἀποθνήσκω.
ΣΟΥΤΣΑΣ.	* Ὁ Ἀρνωτάκης μ' ἐφαγε.
ΛΑΜΠΡΟΣ	* Σ τοῦ Μπερνούδακη.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΣ.	Οὐ βούλομαι τὰ τσιτῶσαι.
ΨΥΧΑΣ.	* Ἐκαμε κι' ὁ Τσιγκρὸς σπῆτι.
ΛΙΒΑΔΑΣ.	* Ἀπαγάδι καὶ δύο πόστα.
ΠΛΑΤΥΣ.	Τὸν ἄλλον φουρνὸν, . . τὸν ἄλλον . .
ΔΕΛΗΣ.	Βαρῆμαί.
ΑΓΓ. ΒΑΛΧΟΣ,	* Ὄξου, ποιητάρια.
ΑΡ. ΠΕΤΖΑΛΗΣ.	Σὶ μεμολί!
ΑΝΑΣΤ. ΒΥΖΑΝΤΙΟΣ.	* Ἰουλία . . Κυκεὼν . . Βασιλεία . . Αἰὼν . .
ΑΓΝΩΣΤΑΚΗΣ.	* Ἐγὼ . . Βίσμαρκ . . μέγας ἄνθρωπος.
ΣΕΡΠΙΕΡΗΣ.	La quouïstion . . argent . . bêtes . .
ΑΦΕΝΤΟΥΛΗΣ.	Τὸν Παρτσικεαῖδην . . λοιπὸν . . ἔξω, ἔξω.
ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΪΔΗΣ.	* Ἀφεντούλης . . Ἀντωνιάδης . . Ῥόκη . .
ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ (ποιητής).	* Ἀποθνήσκω . . φεῦ! ἄγαμος. (ἔπεται συνέχεια)